

Ontwricht

Colofon

ISBN: 978 90 8954 921 1

1e druk 2016

© 2016 Harriët Plantinga

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteur: Julian J. Kock

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Ontwricht

Harriët Plantinga

Voor Welmoed en Machteld, mijn inspiratiebronnen.
Véél.

Hoofdstuk 1

Cor buigt licht en neemt het applaus in ontvangst. Ze kijkt door de zaal, een van de tachtig zalen en ruimten die in het congrescentrum zijn. Het congrescentrum behoort tot een van de grootste ter wereld. Het meer dan driehonderd meter lange, tachtig meter brede en veertig meter hoge gebouw in Berlijn is al verscheidende keren onderscheiden met een World Travel Award. Deze onderscheiding heeft het gebouw onder andere te danken aan zijn bijzondere architectuur. Het podium is nu haar domein en de vele toeschouwers haar publiek.

Haar lezing was soepel gegaan en de vragen die gesteld waren door de aanwezigen had ze goed kunnen beantwoorden. Ze zucht diep om de spanning die ze nog in haar lijf heeft, te laten ontsnappen. In het middelpunt van de belangstelling staan, is beslist niet haar hobby. Nachten voor de presentatie ligt ze wakker van de stress en soms staat ze in het midden van de nacht op om nog iets aan te passen aan haar presentatie. Deze keer heeft ze maar één nacht wakker gelegen. Dat is het gevolg van de nare omstandigheid dat haar collega Ben gisteren met een hartinfarct is opgenomen in het ziekenhuis. En gezien het gegeven dat zij de enige collega is die ook bij het wetenschappelijk congres in Berlijn is, was de keuze snel gemaakt dat zij de presentatie over zou nemen. Ze hoopt dat er niet veel mensen teleurgesteld zijn omdat zij er stond in plaats van de deskundigste professor.

Cor haalt de USB-stick met presentatie uit de laptop en stopt deze in haar zwartleren rugzak. De rugzak is zwaar omdat ze ook haar wandelschoenen mee heeft genomen. De zwarte pumps met hoge hak waar ze nu op loopt, kunnen

haar hooguit naar de drempel van dit immense congressentrum brengen, laat staan naar het Rijksdaggebouw. Het parlamentsgebouw van Duitsland heeft ze al lange tijd op haar lijstje staan maar de laatste keer dat ze in Berlijn was, heeft de lange rij wachtenden haar tegengehouden. Van de buitenkant had ze staan kijken naar het statige gebouw met de unieke glazen koepel. Nu is ze min of meer voorbereid op de lange wachttijd en is ze ervan overtuigd dat het prachtige uitzicht dat ze zal hebben vanaf het dak de frustratie van het wachten teniet zal doen.

‘Mevrouw De Wild?’ Een lange man in een zwart pak tikt haar op haar schouder. Cor herkent in hem de deelnemer die achter in de zaal had gezeten en eerst had gevraagd waarom zij de presentatie deed in plaats van haar collega, gevolgd door een aantal behoorlijk lastige vragen over het statistiekgedeelte met betrekking tot de uitkomsten van het onderzoek. Cor had de sheet met de uitkomsten van het wetenschappelijk onderzoek extra bestudeerd zodat ze de cijfers en de verklarende tabellen goed kon uitleggen. Een nadeel van het gebruiken van iemand anders zijn presentatie is dat je je de presentatie eigen moet maken. Hij had direct de vinger op de zwakke plek weten te leggen, namelijk waarom bij een bepaalde dosering per lichaamsgewicht de oplossing wel zijn werk deed en bij één micromilliliter meer de labrat overleed. Er waren heel wat laboratoriumratten overleden tijdens hun onderzoek om dit probleem te verklaren. Bij elke dode rat konden ze weer iets wegstrepen maar helaas kwamen daar vaak weer meerdere andere vragen bij. Cor kijkt hem vragend aan.

‘Het spijt me te horen dat uw collega Ben Murray opgenomen is in het ziekenhuis. Hopelijk gaat het goed met hem.’ De man blijft even stil en gaat met zijn hand door zijn haar. ‘U en uw collega’s zijn baanbrekend werk aan het verrichten

en ik heb vier weken geleden een bezoek gebracht aan uw laboratorium in Utrecht. Ben heeft mij en een collega toen een rondleiding gegeven. Ik had gehoopt Ben vandaag weer te ontmoeten maar helaas.'

Cor hoort in zijn Engels een accent maar het lukt haar niet om het thuis te brengen. Zijn lichtblauwe ogen kijken haar indringend aan en Cor voelt zich enigszins geïntimideerd. Ze gaat rechter op staan en probeert hem met zelfvertrouwen aan te kijken.

'Ja, hopelijk herstelt Ben goed van dit infarct. Ik ga hem vanavond opzoeken in het ziekenhuis.'

'Dat zal hij vast waarderen.' De man pakt uit zijn binnenzak een visitekaartje. 'Ik vind het fijn om u te ontmoeten. Ben heeft tijdens ons bezoek een aantal keren uw naam genoemd als kartrekker van het onderzoek. Hij is erg trots op u.'

Cor begint te blozen van deze complimenten. 'Dank u wel.' 'Alstublieft, hier hebt u mijn gegevens. Ik zou het fijn vinden om eens met u in gesprek te gaan over het onderzoek en wellicht over uw toekomstige onderzoeken.'

Cor pakt het donkerblauwe visitekaartje aan en bekijkt de naam en het logo welke in zilver op het kaartje gedrukt staan.

'Ik heb ook een voor u.' Cor knielt bij haar rugzak om het mapje met de visitekaartjes op te sporen. Als dit niet lukt, haalt ze haar wandelschoenen een voor een uit haar tas en inderdaad, onder in een punt van de rugzak zit het mapje. Als ze opstaat, ziet ze de man geamuseerd kijken naar de wandelschoenen en dan naar haar zwarte pumps.

'Goede keuze om die mee te nemen,' lacht hij. 'Welke bezienswaardigheid gaat u bekijken?'

Cor voelt een bos opkomen en knikt snel. 'Ja, lijkt me iets comfortabeler om op te lopen. Ik ga zo naar het Rijksdaggebouw.'

De man kijkt verrast. ‘Daar ga ik ook naartoe.’ Hij kijkt haar even onderzoekend aan. ‘Wilt u meerijden? Er staat als het goed is een taxi voor de deur op mij te wachten en ik heb twee e-tickets zodat we niet uren in de rij hoeven te staan.’

Cor twijfelt en om dit te maskeren, bukt ze om haar wandelschoenen in haar rugzak op te bergen. Iets in die man intrigeert haar en gelijktijdig voelt ze zich niet op haar gemak bij hem. Kennelijk voelt hij iets van haar tweestrijd en als ze weer rechtop gaat staan, steekt hij haar zijn hand toe.

‘Laat mij mezelf eerst eens netjes voorstellen zoals het hoort, zodat u weet wie ik ben. Dat zegt natuurlijk niets over de vraag of ik wel of geen seriemoordenaar ben.’

Ongewild schiet ze in de lach en ze pakt zijn hand vast.

‘Mijn naam is Renardo Spiaggia, wetenschappelijk onderzoeker.’

‘Cordelia de Wild, zoals u al weet. De meeste mensen noemen mij Cor.’

De lichtblauwe ogen van Renardo lachen haar warm toe. Cor voelt een wee gevoel in haar buikstreek en een fractie van een seconde later knikt ze.

‘Ik maak graag gebruik van uw aanbod.’ Haar idee om met de metro te gaan, laat ze zonder veel problemen varen. De lijnen van de U-bahn maken het reizen in Berlijn relatief eenvoudig en alles is goed te bereiken. Aan voorbereiding op haar trip naar het Rijksdaggebouw, inclusief het uitzoeken welke lijn ze moest hebben, was ze niet toegekomen omdat al haar tijd in de presentatie was gaan zitten. Het gemak om met de taxi te gaan is daarom aanlokkelijk en dan heeft ze het nog niet eens over het lange wachten in de rij.

De man lacht nog steeds innemend. ‘Dan kunnen we nu wel overgaan tot je en jij, vind je niet?’

‘Goed. Ik moet me nog afmelden bij het secretariaat van dit congres.’

‘Prima, ik wacht wel.’

‘Is dat niet vervelend voor de taxichauffeur? Blijft die zolang wachten?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Het is een particuliere dienst dus wachten is geen probleem.’

Hij ziet de frons op het gezicht van Cor en snel loopt hij richting de deur. ‘Weet je wat, ik loop wel even langs bij de chauffeur en zie je dan zo bij de zijingang bij nummer vijf. Oké?’

Cor lacht. ‘Ja, dat vind ik goed. Tot zo.’

Ondanks dat het congresgebouw immens groot is, kan ze het congressecretariaat makkelijk vinden en is ze snel klaar met aftekenen. Ze besluit om langs het toilet te gaan. Ook het aantal aanwezige toiletten is groot en na enige twijfel loopt Cor naar een van de achterste deuren. Terwijl ze op de wc zit, zet ze haar mobiel weer aan. Het mobiele netwerk in het congrescentrum is snel en een selfie van Jule verschijnt met daaronder een appje.

Hé mam, suc6 vanmiddag met je presentatie. Je kunt het! Liefs Jule.

Cor lacht. Toch knap van haar vijftienjarige dochter dat ze dit onthouden heeft terwijl ze druk doende is met haarzelf. Jule zit in vier gymnasium en is het toppertje van de klas. Hoge cijfers die haar niet vanzelf komen aanvliegen maar die ze verdient door keihard te werken. De lat ligt hoog en Jule is de enige die de lat zo hoog wil leggen. Ook al gaat het ten koste van een goed contact met haar klasgenoten die wel alle feestjes afgaan. Cor schiet weer in de lach als ze de selfie goed bekijkt; Jule heeft haar lippen opgekruld en doet net alsof ze een kus geeft.

Hoi lieverd, presentatie ging goed. Nu naar de Rijksdag! Kus mam-ma.

Teleurgesteld is ze als ze geen appje ziet van haar dochter Louise. Het lijkt wel alsof Louise continu boos is op haar.

Ze staat in tweestrijd. Zal ze haar jongste weer een appje sturen? Als ze ziet dat de laatste vier appjes ook niet beantwoord zijn door Louise, drukt ze met een zucht het scherm weg.

In haar inbox ziet ze wel een mail van Paul. Ze screent de korte mail van haar man en drukt hem daarna weg. Ze wil niet terugdenken aan haar nare vertrek twee dagen geleden en aan de week met vele ijzige momenten daarvoor. Ze wil helemaal niet aan hem denken. En ook nog niet aan alle consequenties die zijn biecht met zich meebrengt. Ze rilt. Ze is blij dat ze tegen hem heeft gezegd dat hij maar niet mee moest gaan naar Berlijn.

Ze bergt haar mobiel weer op, doet haar kleding goed, trekt de wandelschoenen aan en stopt de pumps in de rugzak. Bij de wasbak wast ze haar handen met koud water. Ze kijkt in de spiegel en ziet een blonde vrouw van bijna 45 jaar, de haren in een boblijn. Als ze goed rechtop gaat staan, vallen de vetbobbels aan de zijkanten van haar lichaam bijna weg. Ze trekt haar colbertje recht en spant haar buikspieren aan. Tevreden kijkt ze naar het resultaat en cynisch denkt ze dat het zo wel meevalt. Gewoon niet gaan zitten want als ze dat doet, vallen er vetplooien over haar broekrand. Jule noemt dat het muffineffect. Sinds Cor dit weet, eet ze geen muffins meer.

Ze kijkt of de mascara netjes zit en met genoegen ziet ze dat de blauwe tint haar ogen nog blauwer maakt. Ze vist een lippenbalsem uit het voorvakje van haar tas en stift haar lippen zorgvuldig. Na een laatste blik in de spiegel, niet wetende dat dit voor een lange tijd de laatste spiegel is waarin ze zal kijken, loopt ze met vastberaden tred naar de zijingang.

Hoofdstuk 2

Jule zucht diep. Van Latijn heeft ze alle rijtjes doorgenomen en alle tijden geleerd; praesens passief en actief, perfectum passief en actief en ga zo maar door. De woorden draaien door haar hoofd. Ze leunt achterover, haar lange blonde haren lijken daardoor nog langer, en kijkt naar buiten. Ze wonen aan de rand van het dorp en Jule geniet van het uitzicht over de weilanden met in de verte een kerktoeren. Ze veert op en bedenkt dat ze nog wel met Bud kan wandelen voor het avondeten. Bud is een vuilnisbakkenras, al kun je duidelijk zien dat er iets in zit van een jachthond. Bud is de liefde zelf en altijd in voor een wandeling. Dat Jule sinds kort met hem trimt, daar moet hij nog aan wennen. De eerste kilometers rent hij moedig en vrolijk mee maar ongeveer bij de drie kilometer gaat hij vaak languit in het gras liggen rollen. Jule moet dan alles uit de kast halen om hem weer mee te laten rennen.

Jule pakt haar gsm om te zien hoe laat het is. Meteen ziet ze dat er wel vijftig nieuwe appjes binnen zijn gekomen. Aan het begin van het schooljaar is ze lid geworden van de groepsapp van haar klas. De enige reden om daarvoor te kiezen, is dat ze niet helemaal buiten de boot wil vallen. Ze dwingt zichzelf ook om in ieder geval één of twee keer per dag een appje te sturen zodat niet opvalt dat ze niet echt actief meedoet. Ze scant de appjes diagonaal en begrijpt uit de hysterische reacties dat het cijfer van natuurkunde bekend is. De vieren en vijven vliegen voorbij. Jule rolt met haar bureaustoel naar de laptop en logt in op de website van school. Ze voelt haar hart bonken, zenuwachtig dat ze is. Ze wil net als haar moeder de wetenschap in en een goed cijfer op natuurkunde is

daarbij onontbeerlijk. Jule heeft daardoor het zwaarste profiel gekozen dat er is en dat heeft tot gevolg dat ze keihard moet werken om bij te blijven en goede cijfers te halen.

Jule scrolt naar haar leerlingnummer en ziet tot haar grote opluchting een 8,8 staan.

‘Yes.’ Blij springt ze op van haar stoel en pakt haar mobiel.

Mam, ik heb een 8,8 op natuurkunde. Zo blij mee! Jij veel plezier in de Rijksdag. Kus Jule.

Hyper door dit goede bericht trekt ze haar strakke spijkerbroek met gestreept shirt uit. Ze schiet haar legging met zebraprint aan en een zwart T-shirt en op sportsokken rent ze de trap af.

‘Bud? Bu-ud?! Ga je mee rennen?’ Al snel hoort ze zijn nagels op de stenen vloer en komt Bud eraan gegaloppeerd, zijn lange haren deinzen op en neer. Verwachtingsvol blijft hij voor Jule staan, zijn kop ietwat scheef.

‘Ja, Bud, we gaan rennen. Kom maar.’ Jule draaft naar de garage en trekt haar Adidasloopschoenen aan. Bud drementelt ongeduldig heen en weer bij de deur. Jule denkt dat ze hem hoort zuchten als ze toch nog snel naar de wc gaat.

‘Ja ja, vrouwtje komt eraan.’

Niet veel later rent ze de straat uit, met een riem rond haar middel en Bud naast haar springend, luisterend naar muziek van Jett Rebel.

Cor loopt achter Renardo aan. Hij loopt tot bijna de zijkant van het congrescentrum, waar het een stuk rustiger is. Een grote zwarte auto staat te wachten, de chauffeur loopt snel naar de bestuurderskant als hij hen ziet aankomen.

Renardo houdt de deur voor haar open en loopt dan naar de andere kant om ook in te stappen. Hij heeft de deur nog niet eens dicht of de auto begint al te rijden.

‘Zo, hij heeft haast,’ grapt Cor.

Renardo kijkt haar serieus aan. 'Ja, dat heeft hij. Ik zal je zo vertellen waarom. Ik moet eerst even telefoneren. Hier heb je een flesje water.'

Cor neemt het flesje aan en drinkt met grote teugen. Ze veegt haar lippen af en kijkt naar Renardo. Ze durft te zweven dat hij Italiaans spreekt en die taal beheerst ze te weinig om er iets van te begrijpen. Ze kijkt naar buiten en ziet hoe ze het congresterrein langzaam verlaten. De deuren worden vergrendeld, wat Cor even raar doet opzien. Paul heeft echter lang geleden ook een auto gehad waarbij de deuren vergrendeld werden als ze gingen rijden, dus ze besteedt er verder geen aandacht aan.

Ze leunt even met haar hoofd tegen de hoofdsteun en ze voelt de vermoeidheid opkomen van een nacht kort en slecht slapen. Ze doet haar ogen even dicht en denkt terug aan de begintijd toen ze Paul net leerde kennen. Hij kwam haar dan ophalen in die Saab en bracht haar overal naartoe waar ze maar naartoe wilde. Ergens in de afgelopen achttien jaren is dat veranderd. Nu gaan ze bijna nooit meer ergens samen naartoe. Cor doet haar ogen open om die nare gedachte te verdringen, al is de gedachte de waarheid. Ze kijkt naar Renardo en ziet hoe hij haar aanstaart. Zijn gezicht staat strak, hij lijkt bijna boos te zijn.

'Cor, ik moet je iets vertellen. Iets wat je niet leuk gaat vinden.'

Vragend kijkt ze hem aan, het ongeruste gevoel dat in haar opkomt, probeert ze te negeren.

'Vertel.' Het komt eruit als een commando.

'Je gaat niet naar het Rijksdaggebouw maar je gaat met mij mee.'

Met een niet-begrijpende blik kijkt ze hem aan. 'Wat bedoel je?'

Renardo blijft even zwijgen.

‘Ga je me nog meer vertellen?’

Renardo schudt zijn hoofd. ‘Straks ga ik je meer vertellen.’

Cor gaat rechtop zitten en met stemverheffing zegt ze: ‘Ik dacht het niet. Ik wil weten wat er aan de hand is. En een beetje rap. Je kunt me niet zomaar ontvoeren!’ Bij het laatste woord schiet haar stem omhoog, de acute stress kan ze niet meer onderdrukken.

Hij knikt. ‘Dat heb ik net gedaan. Wil je jouw tas aan mij geven?’ Hij steekt zijn hand uit maar Cor drukt de rugzak snel tegen zich aan. Haar beurs, haar mobieltje, haar paspoort, alles zit erin en daar moet hij van afblijven!

‘Cor, we kunnen dit ...’

Ze onderbreekt hem. ‘Voor jou ben ik geen Cor, alleen vrienden noemen mij Cor. En jij bent een vijand.’

Ze ziet dat Renardo kort een wenkbrauw omhoogtrekt en dan gaat hij rustig verder. ‘Cordelia, je kunt het mij gemakkelijk maken en je tas gewoon overhandigen of je dwingt mij kracht en geweld te gebruiken.’

‘Waarom wil je mijn tas?’

Ze ziet dat hij nadenkt en dan legt hij kalm uit: ‘Ik wil je gsm hebben zodat ik die weg kan gooien zodat niet na te gaan is waar jij bent. En dat moet ik hier doen omdat we nu in hartje Berlijn zijn, bijna bij het Rijksdaggebouw. Voor het geval ze je gsm gaan traceren.’

‘Nee! Niet mijn mobieltje. Dat heb ik nodig voor mijn kinderen.’

Renardo steekt zijn hand rustig uit en als ze niets doet, herhaalt hij met luidere stem: ‘Geef of ik breek je pols.’

‘Nee, mijn dochters hebben mij nodig. Ze zullen zich ongerust maken als ik niet meer online kom.’ Een snik ontsnapt Cor en tranen schieten in haar ogen.

Renardo laat zijn hand zakken en Cor gelooft een tel dat ze haar tas mag houden. Het volgende moment snijdt er een

felle pijn door haar linkerpols. Ze schreeuwt het uit en met haar andere hand wil ze zijn hand loswrikken die haar hand omdraait. Op dat moment pakt Renardo haar rugzak af. Huilend van de pijn ondersteunt ze met haar rechterhand de zere pols.

Hij haalt alles een voor een uit de rugzak. Haar beurs, paspoort en mobieltje legt hij bij zijn voeten op de grond. De hakken en het toilettasje met make-upspulletjes en inlegkruisjes doet hij terug nadat hij het nagelschaartje uit het tasje heeft gehaald. Daarna geeft hij de rugzak aan haar terug. Ze pakt de tas niet aan, de pijn in haar pols is te heftig. Met een zucht gooit hij de tas dan naar achteren en pakt haar mobieltje. Even blijft hij stil.

‘Ik begrijp je verdriet over je dochters. Je mag ze nog één berichtje sturen waar ze het lange tijd mee zullen moeten doen.’ Ze ziet hoe hij haar mobieltje scant en zoekt naar het icoontje van berichten. Dat is niet moeilijk te vinden. Cor doet nauwelijks iets met alle mogelijkheden die de iPhone haar biedt. Het enige wat ze doet is bellen en berichtjes of appjes versturen. Paul heeft dit toestel voor haar geregeld en nu ze er eenmaal aan gewend is, kan ze er niet meer zonder. Zo heeft ze vanaf Schiphol een foto gestuurd waarop ze bij Starbucks koffie aan het drinken is en zo heeft ze ook van de aankomsthal op Tegel in Berlijn een fotootje gestuurd. Cor hapt naar lucht. Ze weet de 06-nummers van Jule en Louise niet eens uit haar hoofd. Hoe kan ze nou contact opnemen met hen? Het logische verstand laat haar compleet in de steek en een snik ontsnapt haar.

‘Nou, wat moet ik typen?’

‘Wat ben je met mij van plan? Gaan ze me levend terugzien?’ Cor merkt dat ze aan het hyperventileren is, maar het lukt haar niet om rustiger te ademen.

‘Dat heb je zelf in de hand.’

Cor kijkt hem angstig aan en het lukt haar niet om rustig na te denken. Als ze verder niks zegt, ziet ze dat Renardo zelf iets bedenkt en typt.

Ik ga offline omdat ik iets moet doen.

‘Zoiets?’ Hij houdt haar mobiel voor haar gezicht maar Cor kan het nauwelijks lezen. Ze trilt en tranen vertroebelen haar blik.

‘Ik hou heel veel van ze.’ Met moeite kan ze de woorden uitspreken. Ze ziet dat hij nog iets toevoegt.

Ik hou veel van je.

‘Onder welke namen staan ze in je gsm?’

‘Jule en Louise.’ De tranen lopen over haar wangen als ze deze namen heeft uitgesproken.

‘Ik heb het berichtje verstuurd.’ Renardo drukt op een paar toetsen en dan ziet Cor dat hij het simkaartje en de batterij eruit haalt en op de schouder tikt van de chauffeur. Hij gebaart naar de zijkant van de weg. Niet veel later stopt de auto bij een parkeerterrein bij een tankstation. De chauffeur stapt uit, pakt de gsm aan van Renardo en stopt deze in een plastic zak die hij vervolgens diep in een grote grijze container stopt.

Cor denkt er niet eens aan om te gaan schreeuwen of op de ramen te gaan slaan. Duizelig laat ze haar hoofd tegen het raampje zakken en haar ogen vallen dicht.

Renardo bekijkt haar. ‘Ga maar slapen, dan gaat de reis ook sneller.’

Hoofdstuk 3

Als Louise de ene kant van de straat in fietst, ziet ze aan de andere kant Jule met Bud de straat uit rennen, het bospad in. Ze schudt haar hoofd en mompelt in haarzelf dat haar zus echt gek is. Je gaat toch niet vrijwillig kilometers rennen? Twee keer twee uur gym in de week is al erg genoeg.

Ze fietst langzaam door de straat. Aan beide kanten staan ruime villa's, allemaal architectonisch ontworpen en met tuinen waar hoveniers goed aan verdienen. Louise realiseert zich niet vaak dat ze in een elitebuurt woont met allemaal welvarende mensen.

Ze springt van haar fiets en zet deze in de garage, mikt haar rugzak in de bijkeuken en loopt rechtstreeks naar de koelkast. De fles cola zero zet ze aan haar mond en met grote slokken drinkt ze, totdat het koolzuur haar neus te veel prikkelt. Ze laat een harde boer. Sinds Jule haar betrappt heeft met de fles aan haar mond, is Louise nog de enige in huis die cola zero drinkt en het is best handig omdat ze daarom nooit een glas nodig heeft. Alleen als mam ook in de keuken is, is het niet slim om uit de fles te drinken. Mam heeft al een paar keer de fles cola boven de gootsteen leeggegoten en het had minimaal een week geduurd voordat ze weer cola zero had gekocht. En dat drinken van Jule, bah. Alle soorten vruchten door elkaar heen, vooral veel met groene thee en wat nog meer. Louise trekt het bovenste keukenkastje open en tot haar grote vreugde ligt er nog een restant chips van het weekend. Ook zo'n stomme regel in huis: alleen chips in het weekend.

Ze ploft bij de keukentafel neer en pakt haar mobieltje. Haar klas is alweer lekker bezig in de klasapp. Louise vindt het

heerlijk om al die appjes te lezen en gekke filmpjes of foto's te bekijken. Ze schiet in de lach als ze een stel baby's op skeelers ziet. Geweldig hoe ze dat maken. Het maken van zulke filmpjes lijkt haar wel een mooi beroep en ze wil na de havo de opleiding tot video-editor volgen. YouTube is een prachtige uitvinding en ze kan er wel uren op rondneuzen. Ze zucht even want YouTube heeft haar een onvoldoende opgeleverd op Nederlands. Voordat ze het wist, was het bijna twaalf uur en had pap boos haar slaapkamerdeur geopend. Of ze nog van plan was om te gaan slapen. Ja, dat had ze toen snel gedaan, met als gevolg dat ze Nederlands niet meer geoeft had en vandaag een vijf had gehaald. Als mamma thuis was geweest, was dit niet gebeurd. Die kwam om half tien boven en bleef net zo lang bij haar totdat ze haar laptop had afgesloten, haar wekker had gezet en mobieltje uit had gedaan en het eerste jaar had ze Louise ook gedwongen om haar schooltas al in te pakken en haar kleren klaar te leggen. Louise vindt het wel lekker dat mam een paar dagen in Berlijn zit. Ze is zo'n controlfreak en vindt het niet goed dat Louise na schooltijd veel rondhangt in de stad. Vandaag is ze met drie vriendinnen de HEMA in gegaan, lekker icecoffee drinken en wat chillen. Inmiddels is het al wel laat in de middag en voor morgen moet ze nog wiskunde maken en een presentatie van Engels voorbereiden.

Als ze de garagedeur open hoort gaan, springt ze op en legt snel de bijna lege zak chips terug in het kastje. Ze hoort Bud overdreven luid drinken uit de waterbak.

'Hé zusje, heb jij dat vreemde berichtje van mam ook gelezen?' Jule komt bezweet de keuken in en schenkt een glas water in.

Louise schudt haar hoofd. 'Hoe laat heeft ze dat gestuurd?'

'Rond vier uur. Ik zag het nu pas.'

Louise zoekt en ziet dan dat ze al meerdere appjes van haar